

วันรุ่งขึ้นกับ WILKINSON

ข้อความนั้นชัดเจน

“มายืนรอหน้าโรงแรมตอน 12.00 น.

ฉันจะแวะไปรับพร้อมลูกสาวและหลานสาวของฉัน

เราจะพาเธอไปทานมื้อกลางวัน

แล้วเราจะใช้เวลาช่วงบ่ายด้วยกัน และหวังว่าจะไม่ทำให้เธอเบื่อ”

ผมยิ้ม

หลังจากสิ่งที่ผมได้เจอเมื่อวาน ความเบื่อเป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมกลัว

พวกเขาตรงเวลา

ตรงเวลาอย่างสมบูรณ์

แต่ครั้งนี้มีบางอย่างแตกต่างออกไป

ไม่มีคนขับรถ

คนขับรถได้หยุดงานหนึ่งวัน

Maggy เป็นคนนั่งหลังพวงมาลัย

ผมสารภาพว่าผมสวดภาวนาต่อพระเจ้าสั้น ๆ

ไม่ใช่ด้วยเหตุผลทางจิตวิญญาณ

แต่ด้วยเหตุผลทางยานยนต์

ผมหวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย

ไม่มีเรื่องน่าประหลาดใจ

อย่างน้อยก็ไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแบบนั้น

แต่เธอดูสบาย ๆ อย่างที่สุด

เธอจับพวงมาลัยด้วยความมั่นใจแบบเดียวกับที่เธอใช้ดำเนินบทสนทนา

หรือตัดสินใจ

หรือเป็นประธานการประชุม

มีบางอย่างแวบเข้ามาในความคิด

ไม่ใช่ทุกคนที่แก่ตัวลงในแบบเดียวกัน

บางคนเลิกขับรถ

บางคนเลิกเดินทาง

บางคนเลิกตัดสินใจ

แต่ไม่ใช่ Maggy

เธอแค่ดำเนินต่อไป

ราวกับว่าเวลาเองตัดสินใจหลีกทางให้ด้วยความเคารพ

เราขับต่อไปทั่ว London

พวกเขาจองที่นั่งด้านหน้าไว้ให้ผม

ที่นั่งที่ปกติจะมอบให้แขก

Maggy เป็นคนขับ

ลูกสาวและหลานสาวของเธอนั่งด้านหลัง

มันดูเหมือนครอบครัวธรรมดาครอบครัวหนึ่ง

แต่มันไม่ใช่

ไม่กี่นาทีต่อมา พวกเขาถามผมว่าอยากทานอะไร

ว่าผมมีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษไหม

ผมตอบโดยไม่ลังเล

“อาหารอังกฤษแน่นอนครับ”

ทุกคนระเบิดเสียงหัวเราะ

ไม่ใช่แบบสุภาพ

แต่แบบจริงใจ

เป็นธรรมชาติ

Maggy หันไปทางลูกสาวของเธอ

เธอมีสีหน้าของคนที่เพิ่งพิสูจน์ทฤษฎีได้สำเร็จ

“เข้าใจหรือยังว่าทำไมแม่ถึงบอกเรื่องพวกนั้นกับลูก?”

ลูกสาวของเธอยิ้มโดยไม่พูดอะไรเพิ่ม

ราวกับว่าคำตอบของผมยืนยันบางอย่างที่พวกเขาคุยกันไว้นานแล้ว

ผมไม่ได้ขอคำอธิบาย

บางครั้งคำถามก็มาเร็วเกินไป

ส่วนคำตอบนั้นต้องการเวลาของมันเอง

ผมเพียงสังเกตครอบครัวอังกฤษแปลก ๆ ครอบครัวนั้น

และผมรู้สึกว่า ที่ไหนสักแห่ง นานก่อนที่เราจะได้พบกัน Maggy ได้ตัดสินใจไว้แล้วว่าผมเป็นใคร

ผมแค่กำลังตามให้ทัน

เรามาถึงร้านอาหารแห่งหนึ่ง

ไม่ใช่สถานที่หรูหราของชนชั้นสูงอังกฤษ

ไม่มีพนักงานเปิดประตูในเครื่องแบบ

ไม่มีการอวดฐานะ

ไม่มีความหรูหราแบบจอมปลอม

ในวินาทีนั้นผมมั่นใจว่าเราจะได้กินดี

การทำอาหารก็เหมือนศิลปะของสรรพสิ่ง

สิ่งที่เรียบง่ายที่สุดมักดีที่สุดเกือบทุกครั้ง

และ Maggy ก็เป็นเช่นนั้นทุกประการ

เธออาศัยอยู่ในปราสาทและเรียกมันว่าวิลล่าได้

เธอพูดจาเหมือนราชินีและขับรถเหมือนคนขับแท็กซี่ London ได้

เธอพาคุณไปยังซากปรักหักพังแห่งประวัติศาสตร์ของเธอเองได้ โดยไม่สูญเสียศักดิ์ศรีของสุภาพสตรีอังกฤษ

แต่เมื่อถึงเวลากิน เธอเลือกแก่นสาร

ไม่ใช่การแสดงภาพลักษณ์

บางทีนั่นอาจเป็นเหตุผลที่ผมยังคงฟังเธอต่อไป

เบื้องหลังเหล็กกล้าแห่งดาบของเธอ ผมไม่ได้พบสถาบัน

ผมได้พบผู้หญิงคนหนึ่ง

Ferdinando